

A Győri Ítélőtábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2018. évi december hó 12. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt **I. r. vádlott neve** és társa ellen indult büntető ügyben a Győri Törvényszék 2018. május 25. napján kihirdetett B.26/2016/66. számú **ítéletét I. r. vádlott neve I.r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja,**

A **I. r. vádlott neve** I.r. vádlott terhére rótt bűncselekményeknél alkalmazott törvényhely az 1978. évi IV. törvényen alapul.

A kiszabott pénzbüntetés mértékét 400 /négy száz/ napi tételre súlyosítja, az így megállapított 1.000.000.- /Egymillió/ forint pénzbüntetést meg nem fizetés esetén szabadságvesztésre kell átváltoztatni.

A pénzbüntetés helyébe lépő szabadságvesztést úgy kell megállapítani, hogy egy napi tétel helyébe egy napi szabadságvesztés lép.

A vádlott a börtönbüntetés háromnegyed részének kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra.

Az eljárás során 67008/580/2012. bü. számon lefoglalt bűnjelek lefoglalását megszünteti és a bűnügyi iratokhoz csatolását rendeli el.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s :

A Győri Törvényszék 2018. május 25. napján kihirdetett B.26/2016/66. számú ítéletével bűnösnek mondta ki **I. r. vádlott neve** I. r. vádlottat 1 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében (Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés), 1 rb. folytatólagosan elkövetett számvitel rendje megsértésének büntetében, (Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés b) pont), 1 rb. folytatólagosan elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében (Btk. 276. §), **II. r. vádlott neve** II. r. vádlottat 1 rb. folytatólagosan elkövetett adócsalás büntetében (Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés).

Ezért az elsőfokú bíróság **I. r. vádlott neve** I. r. vádlottat halmazati büntetésül 2 évi börtönbüntetésre, 200 napi tétel pénzbüntetésre és 3 évi gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra, **II. r. vádlott neve** II. r. vádlottat 1 év 4 hónapi börtönbüntetésre, 150 napi tétel pénzbüntetésre és 2 évi gazdasági társaság vezető tisztségviselője foglalkozástól eltiltásra ítélte. A kiszabott börtönbüntetés tartamába beszámítani rendelte az I. r. vádlott által előzetes

fogvatartásban töltött időt. Megállapította, hogy a vádlottak a börtönbüntetés 2/3 részének kitöltése után bocsáthatóak feltételes szabadságra. A bíróság a kiszabott börtönbüntetés végrehajtását **I. r. vádlott neve** I. r. vádlott vonatkozásában 5 év, **II. r. vádlott neve** II. r. vádlott vonatkozásában 3 év próbaidőre felfüggesztette, a próbaidő tartamára elrendelte **I. r. vádlott neve** I. r. vádlott pártfogó felügyeletét. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét **I. r. vádlott neve** I. r. és **II. r. vádlott neve** II. r. vádlott vonatkozásában 2.500-2.500,- Ft-ban állapította meg. Rendelkezett arról, hogy az így kiszabott **I. r. vádlott neve** I. r. esetében 500.000,- Ft, **II. r. vádlott neve** II. r. vádlott esetében 375.000,- Ft pénzbüntetést meg nem fizetése esetén az I. r. vádlottal szemben 200 nap, a II. r. vádlottal szemben 150 nap szabadságvesztésre kell átváltoztatni. **II. r. vádlott neve** II. r. vádlottat az ellene 1 rb., a Btk. 276. §-ába ütköző, és aszerint minősülő magánokirat-hamisítás vétsége miatt emelt vád alól felmentette, rendelkezett továbbá az eljárás során felmerült bűnügyi költségről.

Az ítélettel szemben az ügyész **I. r. vádlott neve** I. r. vádlott terhére súlyosítás, hosszabb tartamú, börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés, közügyektől eltiltás mellékbüntetés kiszabása, a pénzbüntetés napi tétele számának és az egynapi tétel összegének felemelése érdekében jelentett be fellebbezést, míg az I. r. vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés végett fellebbezett.

Az elsőfokú bíróság ítélete **II. r. vádlott neve** II. r. vádlott vonatkozásában 2018. május 28. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.189/2018/1-I. számú átiratában az ügyész fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a büntető perrendtartás szabályainak megfelelően folytatta le a bizonyítási eljárást, amely azonban szükségtelenül elhúzódott. Az I. r. vádlott tagadta a büntetőjogi felelősségét, védekezése szerint soha nem utasította, kérte a könyvelőjét nullás adótartalmú bevallás elkészítésére, leterheltsége és hozzá nem értése miatt azonban nem ellenőrizte őt, ennél fogva nem is volt tudomása az ilyen tartalmú bevallások benyújtásáról. Az I. r. vádlott ezen védekezését azonban tanú 4 tanú vallomása cáfolta, a tanú elmondása szerint az I. r. vádlott ismerte a 2010. III. és IV. negyedévre benyújtott adóbevallások tartalmát, közösen döntöttek arról. A fellebbviteli főügyészség álláspontja szerint a törvényszék az I. r. vádlott és a tanú vallomásait megfelelően értékelte, és helyesen döntött akkor is, amikor a bizonyítás teljes anyagára tekintettel a logika szabályai alapján a nyomozás során készített igazságügyi könyvszakértői véleményt fogadta el az ítéleti tényállás megállapítása során. Az elsőfokú bíróság által elvégzett és az ítéletben bemutatott mérlegelő tevékenység helytálló, ennél fogva csak annak megváltoztatásával, ismételt elvégzésével lehetne a vádlott büntetőjogi felelősségét, a bűncselekmények eltérő minősítését érintően eltérő tényállást megállapítani.

Álláspontja szerint a megalapozott tényállásból az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségére vont következtetés okszerű, és a bűncselekmények minősítése is törvényes.

Ugyanakkor rámutatott arra, hogy a törvényszék által alkalmazott, az elkövetéskor hatályos anyagi jogszabály szerint a büntetés középértéke hét év. Így a súlyosító körülmények nagy száma és nyomatéka, az, hogy, az I. r. vádlott büntetett előéletű, a jelen ügy tárgyát képező bűncselekmények elkövetési idején ellene adócsalás büntette és számvitel rendje megsértésének büntette miatt büntetőeljárás volt folyamatban, ami miatt végül jogerősen végrehajtandó szabadságvesztésre ítélték, továbbá a költségvetést károsító bűncselekmények elszaporodottsága mellett fennálló enyhítő körülmények, az időmúlás és a kiskorúakról történő gondoskodás nem indokolják a szabadságvesztés büntetés törvényi minimumban történő meghatározását, és annak végrehajtásának felfüggesztését. Kifejtette azt is, hogy az I. r. vádlott bűnösségének fokához, az adóbevétel

csökkenésének nagyságához magasabb tételszámú, az I. r. vádlott jövedelméhez pedig magasabb napi összegű pénzbüntetés igazodik.

Mindezekre tekintettel indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján változtassa meg, az ítélet rendelkező részét akként javítsa ki, hogy a Btk. helyett az 1978. évi IV. törvényt tüntesse fel, **I. r. vádlott neve** I. r. vádlott szabadságvesztés büntetésének a tartamát, a pénzbüntetés mértékét és az egy napi tétel összegét emelje fel, és őt az 1978. évi IV. törvény 53. §-a és 55. § (1) bekezdése alapján közügyektől eltiltás mellékbüntetésre is ítélje, mellőzze viszont a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére és a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezéseket. Ezzel kapcsolatban rámutatott arra, hogy a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazására törvényesen került sor, annak jogszabályi alapja az 1978. évi IV. törvény 56-57. §-a, amellyel indítványozta a törvényszék jogi indokolásának kiegészítését. Indítványozta továbbá, hogy az ítélet tábla az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdésére figyelemmel állapítsa meg, hogy **I. r. vádlott neve** I. r. vádlott a börtönben végrehajtandó szabadságvesztés büntetésének legalább háromnegyed részének a kitöltése után bocsátható feltételes szabadságra, továbbá az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján szüntesse meg, és rendelje el ezen iratoknak a nyomozati iratokhoz csatolását.

Az I. r. vádlott védője a fellebbezésének indoklásában, illetve a fellebbezési főügyészhez írt levelében részletesen bemutatta és elemezte az enyhítő körülményeket, a jelentős időmúlást, az eljárás I. r. vádlottnak fel nem róható elhúzódnak, azt, hogy az I. r. vádlott által okozott adóbevétel csökkenés összege sokkal közelebb van a bűncselekmény súlyosabb minősítését megalapozó érték alsó határához, mint a felsőhöz, továbbá rámutatott az I. r. vádlott rendezett személyi és családi körülményeire, arra, hogy három kiskorú gyermeket nevel, jelenleg a Testnevelési Egyetem levelező hallgatója állami ösztöndíjasként, illetve a tanulás mellett is dolgozik, munkahelyi véleményezése alapján a munkáltatója hosszú távon számít a munkájára.

Vitatta az ügyész által hivatkozott súlyosító körülmények közül az éveken át tartó elkövetés és a nehéz felderíthetőség megállapítását, hivatkozva arra, hogy egyrészt az ítéleti tényállás szerint az I. r. vádlott a bűncselekményt 2010. III. és IV. negyedévében követte el, másrészt álláspontja szerint az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és annak jogi minősítése nem tekinthető bonyolultnak. Az I. r. vádlott büntetett előéletével kapcsolatban pedig felhívta a figyelmet arra, hogy a korábbi elítélések alapjául szolgáló bűncselekmények elkövetési idejére is figyelemmel kell lenni, ennek fényében viszont 2018-ban az I. r. vádlott személye már nem tekinthető jelentős mértékben társadalomra veszélyesnek.

Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés mértéke megfelel a belső arányosság követelményének is, különbséget tett a vádlottak között, ennek során értékelte azokat a körülményeket, amelyek a II. r. vádlott enyhébb büntetését valóban indokolták.

Mindezekre figyelemmel indítványozta, hogy az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Be. 605. § (1) bekezdése alapján hagyja helyben, az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés ugyanis megfelel az 1978. évi IV. törvény 37. §-ában meghatározott büntetési céloknak és a 83. § (1) bekezdésében rögzített követelményeknek.

Az ítélet tábla nyilvános ülésén a fellebbezési főügyész képviselője az írtakban írtakat fenntartotta. Kifejtette, hogy az első fokú bíróság indokolatlanul hosszan elhúzódnak eljárást folytatott le, amellyel relatív eljárási szabálysértést követett el, ezen túlmenően azonban a büntetőeljárási szabályokat betartva folytatta le a bizonyítási eljárást, amelynek eredményeként megalapozott

tényállást állapított meg. Helyesen döntött akkor, amikor az I. r. vádlott védekezését, miszerint a könyvelője hibázott, nem fogadta el, azt ugyanis tanú 4 könyvelő tanúvallomása cáfolta, vallomása szerint ugyanis a 2010. III. és IV. negyedévre benyújtott adóbevallások tartalmáról az I. r. vádlottal közösen döntöttek. Utalt arra is, hogy számtalan eseti döntés született arról, hogy a cégvezető nem háríthatja a felelősségét a könyvelőre.

Előadta továbbá, hogy az elsőfokú bíróság okszerűen helyezkedett arra az álláspontra, hogy a nyomozás során beszerzett igazságügyi könyvszakértői véleményt kell figyelembe venni a tényállás megállapítása során, a bírósági szakban becsatolt iratok ugyanis a korábbi eljárásban nem kerültek elő, holott azok jelentőséggel bírtak volna, illetve azok keletkezési idejét sem lehetett tisztázni, ennél fogva azok nem fogadhatóak el.

Mindezekre figyelemmel helyes az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetés, és a bűncselekmények minősítése is megfelel az anyagi jogi szabályoknak. Kifejtette azonban, hogy az elsőfokú bíróság indokolatlanul enyhe büntetést szabott ki az I. r. vádlottal szemben, tekintettel arra is, hogy az I. r. vádlott - akivel szemben a kiszabható büntetés középértéke 7 év - többszörösen büntetett előéletű, ráadásul a korábban vele szemben kiszabott, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztésnek sem volt kellő visszatartó ereje, ugyanis azt követően újabb bűncselekményeket követett el, amelyek miatt aztán végrehajtandó szabadságvesztésre is ítélték. Ennélfogva a törvényi minimumban meghatározott, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés, valamint az ahhoz kapcsolódó pénzbüntetés eltúlzottan enyhe, ezért annak az átiratban foglaltak szerinti súlyosítását indítványozta, egyúttal ismét felhívta a figyelmet arra, hogy az elsőfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdésére tekintettel a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját törvénysértően állapította meg, a lefoglalt bűnjelekről pedig nem rendelkezett.

A védő az ítéletábra nyilvános ülésén bejelentette, hogy a védencével egyeztetve az elsőfokú bíróság ítéletével szemben előterjesztett fellebbezését visszavonja, amelyhez a nyilvános ülésen a jelen lévő **I. r. vádlott neve** I. r. vádlott a Be. 587. § (3) bekezdésére figyelemmel hozzájárult. Ezt követően a védő a perbeszédében kifejtette, hogy a Btk. 97. § (2) bekezdése értelmében az I. r. vádlott büntetlennek tekintendő, majd a főügyészség átiratára tett észrevételében részletesen ismertetett enyhítő körülmények hangsúlyozása mellett az igen jelentős időmúlásra és a rendkívül kedvező személyi és családi körülményekre figyelemmel a szabadságvesztés mértékének megemlése és a felfüggesztésre vonatkozó rendelkezés mellőzése ellen érvelt. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítélete törvényes, enyhítő szakaszt a bíróság nem alkalmazott, álláspontja szerint amennyiben végrehajtandó szabadságvesztést szabna ki a bíróság az I. r. vádlottal szemben, az teljesen tönkretenné az életvezetésében bekövetkezett kedvező változásokat, valamint a családi életét.

Mindezekre figyelemmel elsődlegesen az elsőfokú ítélet helybenhagyását, másodlagosan pedig azt indítványozta, hogy az ítéletábra legfeljebb a kiszabott pénzbüntetésen súlyosítson.

Az ügyész a viszonzválaszában rámutatott arra, hogy az 1978. évi IV. törvény az alkalmazandó jogszabály, így az I. r. vádlott az előélete alapján büntetettnek tekintendő.

I. r. vádlott neve I. r. vádlott az utolsó szó jogán egyetértett a védőjével. Kifejtette, hogy a vállalkozói szférában nem elegendő, hogy valaki jó vállalkozó legyen, egy vállalkozónak jó jogásznak, könyvelőnek, marketingesnek is kell lennie. Ő ezekkel a képességekkel nem rendelkezett, de olyan anyagiakkal sem, hogy a megfelelő szakembereket megfizesse. Erre rájött, és

úgy döntött, hogy a továbbiakban nem akar ezzel foglalkozni, inkább képezi magát, így az elmúlt hat évet a munka mellett tanulással töltötte. Az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását kérte.

Az ügyészi fellebbezés és a fellebbviteli főügyesség indítványa részben alapos.

Tekintettel egyrészt az I. r. vádlott védekezésére, másrészt arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete ellen a fellebbezések bejelentése az akkor hatályban volt eljárási jogszabály, az 1998. évi XIX. törvény rendelkezései szerint történt, az ítéletábrá a tisztességes eljárás követelményére is figyelemmel a Győri Törvényszék ítéletét a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel teljeskörűen, az azt megelőző eljárással együtt bírálta felül a Be. 599. § szerint megtartott nyilvános ülésen.

A felülbírálat során vizsgálta az eljárási szabályok megtartását, a tényállás megalapozottságát, valamint a fő és a járulékos kérdésekben hozott döntések törvényességét.

A másodfokú bíróság megállapítása szerint nem történt olyan, mulasztás, eljárásjogi szabálysértés, amely az érdemi felülbírálat akadályát képezné, és olyan szabályszegés sem volt az elsőfokú bíróság eljárásában, amely kihatással volt az érdemi döntésre. Kétségtelen, hogy elhúzódott az elsőfokú eljárás, emellett azonban a törvényszék a széleskörűen felvett bizonyítás során a büntető perrendtartás rendelkezéseinek megfelelően, a büntetőeljárás szabályait betartva folytatta le a bizonyítást. A bűncselekmény felderítése, a bizonyítékok összegyűjtése során a nyomozó hatóság is a jogszabályoknak megfelelően járt el, így a bizonyítás anyagából nem kellett törvénytelenül beszerzett bizonyítékot kirekeszteni, ennél fogva a felülbírálat valamennyi, az eljárás során beszerzett bizonyítékra kiterjedhetett.

A törvényszék teljes körűen számba vette és részletesen ismertette a büntetőeljárás során feltárt valamennyi bizonyítékot, azokat megvizsgálta, azonos szempontok szerint értékelte, a ténymegállapításai összhangban állnak a bemutatott bizonyítékokkal. Az elsőfokú bíróság az ítéletében a logika szabályainak megfelelően adott számot arról, hogy az I. r. vádlott tagadó vallomását a rendelkezésre álló bizonyítékok miként cáfolják, az általa megállapított történeti tényállás nem tartalmaz iratellenes megállapításokat, téves ténybeli következtetéseket, egyoldalú mérlegelést vagy logikátlanságot, és magában foglalja azokat a tényeket és körülményeket, amelyek az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségének megítélése szempontjából lényegesek.

A nyomozás során széleskörűen beszerzésre kerültek tárgyi, okirati bizonyítékok, a fellelhető könyvelési anyagok, számlák, bizonylatok, különböző adóhatósági nyilatkozatok, bevallások, majd a bírósági eljárásban is becsatolásra kerültek további okiratok, amelyeket értékelt és elemzett az elsőfokú bíróság, illetve több alkalommal vizsgálta azokat az eljárás során kirendelt igazságügyi adó- és könyvszakértő is, aki szakvéleményében részletesen kimunkálta a keletkezett adóhiányt. Mindezeket a bizonyítékokat a másodfokú bíróság is áttekintette, és úgy ítélte meg, hogy nem vitathatóak az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos megállapításai.

A törvényszék az ítéletének indokolásában bemutatta azokat a jogszabályi kereteket, amelyek között egy vállalkozásnak, gazdasági társaságnak működnie, az azt vezető személynek pedig ismernie kell. Felvázolta a releváns adójogi normákat, a könyvelésre, számvitelre vonatkozó törvényi rendelkezéseket és az egyéb, a gazdálkodás rendjét érintő jogszabályokat. Ezen részleteiben is összefüggő szabályrendszer megsértése cégjogi, adójogi, vagy adott esetben büntetőjogi következményekkel jár.

Ehhez képest az elsőfokú bíróság részletesen foglalkozott az I. r. vádlott védekezésével, amely szerint a könyvelője hibázott, ő pedig a leterheltsége és hozzá nem értése miatt nem ellenőrizte a könyvelőjét, így nem is volt tudomása a nullás adótartalmú bevallások benyújtásáról, illetve azzal, hogy soha nem utasította, kérte őt ilyen bevallás elkészítésére. A törvényszék ezzel összefüggésben egyrészt helytállóan rögzítette, hogy ez utóbbi állítását tanú 4 könyvelő tanúvallomása cáfolta, vallomása szerint ugyanis a 2010. III. és IV. negyedévre benyújtott adóbevallások tartalmáról az I. r. vádlottal közösen döntöttek, másrészt helyesen mutatott rá arra is, hogy - az I. r. vádlott könyvelőt terhelő, az ő mulasztását felvető nyilatkozatának esetleges elfogadása esetén - az ügyvezetőt a kft. nevében benyújtott adóbevallás tartalmáért akkor is felelősség terheli, ha ahhoz könyvelőt vesz igénybe. Ekkor ugyanis ez a felelősség ellenőrzési kötelezettséget jelent az ügyvezető számára a könyvelő által elkészített adóbevallás tartalma, illetve annak benyújtása felett, amelyet - ebben az esetben - az I. r. vádlott nyilvánvalóan elmulasztott.

Mindezek mellett az elsőfokú bíróság tényyszerűen állapította meg azt is, hogy az I. r. vádlottnak tisztában kellett lennie azzal, hogy az általa vezetett gazdasági társaság ebben az időszakban ÁFA köteles tevékenységet folytatott, ennek ellenére - nyilvánvalóan az adóteher be nem vallására figyelemmel - a számlájáról ÁFA befizetés nem történt. Nem vitásan ugyanis az I. r. vádlott által vezetett 1. Kft.-nek - az okirati bizonyítékok és az elsőfokú bíróság által helytállóan elfogadott, a nyomozás során beszerzett szakértői vélemény szerint - az általa folytatott gabona beszerzési és értékesítési tevékenység eredményeként 2010. III. és IV. negyedévében mindösszesen 125.305.000,- Ft fizetendő ÁFA-t kellett volna szerepeltetnie a bevallásaiban. E kötelezettségének az I. r. vádlott nem tett eleget, ellenkezőképp, tisztában volt azzal, hogy az általa beadott ún. „nullás” bevallás valótlan, azaz annak benyújtásával az őt terhelő befizetési kötelezettséget illetően megtévesztette az adóhatóságot, és ezzel az adóbevételt csökkentette.

Ezzel összefüggésben az I. r. vádlott önrevízióval kapcsolatos védekezése sem fogadható el. Ahogy arra az elsőfokú bíróság rávilágított, az önellenőrzés, a korábbi bevallás helyesbítésének lehetősége a hibás bevallás adójogi következményeinek kiküszöbölésére, azok megelőzésére szolgál. Az adóalap és ennek következtében az adó vagy járulék nem a valóságnak megfelelő bevallása fakadhat tévedésből, okozhatja elírás, számolási hiba, de lehet szándékos magatartás eredménye is, amikor az adóhatóság megtévesztése, a fizetendő adó- vagy járulék összegének a csökkentése a cél. Az önellenőrzés nyilvánvalóan a tévedésből eredő hibás bevallás helyesbítésének lehetőségére szolgál, amely egyébként nem is jár büntetőjogi következményekkel, a szándékosan megtévesztő, az adó- és járulékfizetési kötelezettség csökkentését célzó valótlan tartalmú bevallás azonban bűncselekményt valósít meg. Ennélfogva az önellenőrzés a büntetőjogi felelősség elhárítására, kivédésére nem alkalmas.

Helytálló az elsőfokú bíróság azon következtetése is, hogy a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok, valamint az igazságügyi adó- és könyvszakértői vélemény alapján kétséget kizáróan megállapítható az is, hogy az I. r. vádlott nem gondoskodott a 1. Kft. gazdasági eseményeinek teljes körű könyveléséről. Ezzel pedig - illetve a 2. Kft. és a 3. Kft. nevében kiállított valótlan tartalmú számláknak a 1. Kft. könyvelésében történő szerepeltetésével - súlyos mértékben sérült a bizonylati fegyelem, az I. r. vádlott a 1. Kft. valós vagyoni-pénzügyi helyzetének áttekintését és ellenőrzését megghiúsította. Emellett az okirati bizonyítékok alapján az sem kétséges, hogy az I. r. vádlott által képviselt cég nevében mikor és milyen, valótlan tartalmú ÁFA bevallásokat nyújtottak be.

Mindezen egymást kiegészítő és megerősítő személyi és tárgyi bizonyítékok értékelését, elemzését követően az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a lefolytatott bizonyítás anyaga, az annak

eredményeként a törvényszék által rögzített tényállás megalapozott, megfelelően alátámasztott és igazolható, az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét kimerítően teljesítette, ennél fogva az elsőfokú ítélet teljes mértékben alkalmas a felülbírálatra, a hatályon kívül helyezés szükségessége fel sem merülhet.

Az ítélet tábla a Be. 593. § (1) bekezdés a.) pontja alkalmazásával az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az I. r. vádlott erkölcsi bizonyítványa alapján mindössze annyiban egészíti ki, hogy az 1. pontban írt ítélettel elbírált bűncselekmények elkövetési ideje 1999. április, a 2. pontban írt ítélettel elbírált bűncselekmények elkövetési ideje 2006., 2007., továbbá az I. r. vádlottat a Győri Járásbíróság a 2015. február 12. napján jogerős B.1029/2014/24. számú határozatával bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt megrovásban részesítette. A bűncselekmény elkövetési ideje 2006. június 21.

Ezzel a kiegészítéssel az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása pontos, a bizonyítás anyagának megfelelő, ekként a Be. 593. § (3) bekezdése értelmében a felülbírálat során is irányadó volt. Eltérő tényállás megállapítására és az I. r. vádlott felmentésére kizárólag a bizonyítékok újraértékelése esetén kerülhetne sor, amely azonban a büntetőeljárás törvénye szerint kizárt, arra megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

A törvényszék a tényállás alapján helyesen vont le következtetést az I. r. vádlott bűnösségére, és helyesen döntött akkor is, amikor az I. r. vádlott cselekményének elbírálásakor az elkövetéskor hatályban volt 1978. évi IV. törvényt alkalmazta.

Az elsőfokú bíróság részletesen elemezte és összehasonlította az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény és a jelenleg hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) rendelkezéseit, és okszerűen jutott arra a következtetésre, hogy a Btk. 396. § szerinti költségvetési csalás esetében az üzletszerűség, mint minősítő körülmény miatt a jelenleg hatályos büntető törvény alkalmazása a vádlottra nézve súlyosabb elbírálást eredményezne; a törvényszék indokait az ítélet tábla mindenben osztotta.

A másodfokú bíróság a törvényszék ítéletének jogi indokolását mindössze annyiban egészíti ki, hogy a vádlott által elkövetett adócsalás büntette az 1978. évi IV. törvény 138/A. § d) pontjára figyelemmel minősül az 1978. évi IV. törvény 310. § (4) bekezdése szerint.

A vádlott terhére megállapított bűncselekmények minősítése is törvényes, azonban - ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is utalt - az ítélet rendelkező részében a bűncselekmények megjelölésénél tévesen került rögzítésre a Btk. elnevezés, ezért azt az ítélet tábla helyesbítette azzal, hogy az alkalmazott jogszabály helyesen az 1978. évi IV. törvény.

A büntetés kiszabásánál az enyhítő és súlyosító körülményeket az elsőfokú bíróság nagyrészt helyesen vette számba, további súlyosító körülmény azonban, hogy a vádlott a költségvetést károsító bűncselekményét üzletszerűen követte el, míg további enyhítő körülmény az eljárásnak az I. r. vádlottnak fel nem róható elhúzódnása, az, hogy az I. r. vádlott által okozott adóbevétel csökkenés összege sokkal közelebb van a bűncselekmény súlyosabb minősítését megalapozó érték alsó határához, mint a felsőhöz, továbbá az, hogy az I. r. vádlott rendezett személyi és családi körülményeik között él, három kiskorú gyermeket nevel, jelenleg a Testnevelési Egyetem levelező hallgatója állami ösztöndíjasként, továbbá a tanulás mellett is dolgozik, munkahelyi véleményezése alapján a munkáltatója hosszú távon számít a munkájára.

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a büntetési tételkeret alsó határát jelentő mértékben állapította meg azzal, hogy a szabadságvesztés végrehajtását a törvény által biztosított leghosszabb időtartamra felfüggesztette, egyidejűleg a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejére elrendelte az I. r. vádlott pártfogó felügyeletét. Ezt a joghátrányt a vádhatóság az ugyancsak alkalmazott pénzbüntetés mértékével, illetve a pénzbüntetés egy napi tételének összegével együtt eltúlzottan enyhének ítélte, ezért a súlyosító körülményekre, elsősorban az I. vádlott büntetett előéletére figyelemmel az I. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés súlyosítását, a kiszabott pénzbüntetés mértékének és az egy napi tétel összegének felemelését, továbbá közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazását indítványozta azzal, hogy az ítéletábra mellőzze a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére és a pártfogó felügyelet elrendelésére vonatkozó rendelkezéseket.

A büntető anyagi jog szabályai szerint azonban a joghátrány meghatározásakor figyelemmel kell lenni a törvényben írt kereteken belül a büntetéskiszabás szempontjaira is, így a cselekmények tárgyi súlyát, a vádlott személyének társadalomra veszélyességét, a feltárt bűnösségi körülményeket is értékelni kell. E körben pedig nem hagyható figyelmen kívül, hogy a kétségtelenül fennálló, az elsőfokú bíróság által is számba vett súlyosító körülmények, az I. r. vádlott többszörösen büntetett előélete, a többszörös halmazat, a folytatólagos elkövetés mellett az ügyben nagy számú és nagy nyomatékú enyhítő körülmény is feltárható. Egyrészt az ügyben igen számottevő, az elévülési időt megközelítő, mintegy 8 év az időmúlás, másrészt nem hagyhatóak figyelmen kívül az I. r. vádlott életvitelében időközben bekövetkezett kedvező változások, valamint az utóbbi időben példás személyi és családi körülményei sem. Vitathatatlan, hogy az I. r. vádlott az erkölcsi bizonyítványa alapján az e körben kiegészített tényállás szerint 1999. áprilisában, valamint 2006. és 2010. között több alkalommal került összetűzésbe a törvénnyel, ezt követően azonban az életvezetése rendeződni látszik, újabb bűncselekményt nem követett el, három kiskorú gyermek eltartásáról legális jövedelemből gondoskodik, miközben munkahelyi előmenetele érdekében folyamatosan képezi magát.

Mindezeket a szempontokat kellett összevetni egymással a joghátrány meghatározása során, és az egyéniesítés követelményére is figyelemmel kellett kiszabni a büntetést az I. r. vádlottal szemben. Kétségtelen, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés méltányos, inkább enyhének, mint súlyosnak tekinthető, azonban a fenti elvek mentén értékelt körülmények mellett az ítéletábra megítélése szerint az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés súlyosítása, valamint a büntetés végrehajtásának elrendelése a büntetés célján túlmutató hátrányt jelentene az I. r. vádlott számára.

Ezzel szemben a pénzbüntetés kiszabása során a pénzbüntetés napi tételeinek a meghatározása során az elsőfokú bíróság nem kellő nyomatékkal vette figyelembe az I. r. vádlott által a bűncselekménnyel elérni kívánt vagyoni előnyt, ezért a pénzbüntetés napi tételének mértékét az ítéletábra az I. r. vádlott által elkövetett bűncselekmény tárgyi súlyára is figyelemmel megfelelően súlyosította.

Egyetértett az ítéletábra a fellebbviteli főügyészséggel abban, hogy az elsőfokú bíróság az 1978. évi IV. törvény 47. § (2) bekezdésére tekintettel a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját törvénysértően állapította meg, ezért a törvényszék erre vonatkozó rendelkezését az elkövetéskor hatályban volt büntető anyagi jog szabályainak megfelelően megváltoztatta, továbbá a fellebbviteli főügyészség átiratával egyezően megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről, így azt pótolta, a bűnjelek lefoglalását a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján megszüntette, és azoknak a nyomozati iratokhoz csatolását rendelte el.

A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az elsőfokú ítéletet részben megváltoztatta a Be. 606. § (1) bekezdése alapján, egyéb rendelkezéseit, mivel azok törvényesek voltak, a Be. 605. § (1) bekezdése szerint helybenhagyta azzal, hogy a pártfogó felügyelet intézkedés elrendelésére az 1978. évi IV. törvény 82. § (1) bekezdés d) pontja, a foglalkozástól eltiltás mellékbüntetés alkalmazására az 1978. évi IV. törvény 56-57. §-a alapján került sor.

Győr, 2018. december 12.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Élő András sk.
előadó bíró

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Győri Törvényszék 2018. május 25. napján kelt B.26/2016/66. számú ítéletének meg nem változtatott része 2018. december 12. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2018. december 12.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke